

Emparella't, fes un niu, pon un ou

Conec gent que m'assegurarà que sí, que i tant que les mitges taronges existeixen

Foto: Shaun Fisher

Recordo el moment exacte en què estàvem al 1995 i vaig adonar-me d'una cosa. Érem al xalet de mons iaios, mon pare canviava una bombeta, ma mare li aguantava la cadira i jo, mirant amunt, vaig preguntar: quants anys queden per al 2000? Cinc. Això vol dir que l'any dos mil tindrè quinze anys?, vaig esclatar alegre de visualitzar-me en poc temps pràcticament adulta d'una vegada per totes. M'imaginava que als quinze anys ja seria una persona feta i formada i lliure i que als vint-i-tres em casaria i als vint-i-cinc tindria fills. Perdoneu que ara m'entri el riure. No sé d'on vaig poder treure aquesta idea.

Sé que vaig tard però aquest cap de setmana vaig veure per primera vegada l'inici d'*Up*; "sí, dona, la pel·li aquella de Pixar en què un senyor gran decideix enlairar casa seva amb uns centenars de globus de colors i un *boy scout* a dins, que s'endú sense voler. No cal continuar mirant, el començament és el millor?, vas dir-me. Aquells primers minuts resumien l'abecé de l'amor romàntic: xiquet coneix xiqueta, s'enamoren com aquell qui diu a l'acte, anys després es casen, volen tenir fills -en aquest cas els guionistes són originals i no en poden tenir- però l'amor ho pot tot i la parella segueix junta i absurdament enamorada fins que ella, ja anciana, es mor. (Aquí ve quan ell intenta suïcidar-se líricament, casa i *boy scout* inclosos.)

Em deia un amic de quaranta anys l'altre dia que voldria formar una família, això sí: només si trobés LA persona. Ha tingut diverses persones a la vida, però cap d'elles no ha acabat sent LA persona. Jo mateixa vaig intentar ser-ho i tampoc no me'n vaig sortir, i mira que m'hi vaig esforçar,

durant aquella època que ens va durar l'*affair*.

Dues amigues meues que no es coneixen entre elles i que són molt diferents em van recomanar la mateixa sèrie: ?Mira-la que és tendreta, però no és monya, eh!?. Parlaven de la sèrie *This is us*. Vaig començar a mirar-la. He de dir que m'agrada, que m'entendreix, sí, però que m'aboca a anhelar en el món de no-ficció un model en què u, parella es coneix, dos, s'enamora, tres, troba un lloc on viure junta i, quatre, l'omple de fills. Em fa la impressió que em porta inconscientment a pensar que la felicitat és igual a això quan començo a tenir una mica clara una cosa:

Aquest concepte de LA persona de què parles em sembla que no existeix, vaig dir-li al meu amic. Crec que coneixes algú i al començament és bonic i llavors vas posant sobre una balança si continua valent la pena, i si t'agafa per pensar molt és pitjor. Conec gent que m'assegurarà que sí, que i tant, que és clar, que quines coses tinc, i tant que les mitges taronges existeixen, i que LA PERSONA només pot ser una. I és més: a mi no m'ha passat però conec parelles que sí que ho han aconseguit i també parelles que ho han aconseguit (parlo d'enamorar-se, casar-se, tenir fills, portar vint anys juntes) i no són felices i ho dissimulen. Déu me'n guard, de posar-me on no toca. No voldria que se'm malinterpretés, trobo envejable que dues persones continuïn enamorades després de deu anys d'estar juntes. Em sembla, però, que tot en la societat està enfocat a un mateix model de felicitat: emparella't, fes un niu, pon un ou. No ho sé, potser m'equivoco. Jo parlo per experiència pròpia i també per observació. Crec que faig, mínim, deu anys tard per tenir un amor-de-la-meua-vida, i em pregunto sincerament quantes possibilitats hi ha, avui en dia, que l'enamorament duri sempre, com el del iaio de la casa enlairada amb globus de colors que segueix parlant al retrat de la seva dona.

Passa que mentre decidim com volem viure va passant la vida. Potser està bé no buscar res i no tenir ni punyetera idea de cap on anem. I et diria més, estimat, tens raó: potser no cal continuar mirant, potser que ens quedem en un etern començament.